

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 456. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019930640/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

grund af en mægtig Sky, hvis øvre, dampagtig sammenrullede Lag havde et varmt, brunt Skjær, medens dens Top med en let Rosaglød kneiste mod det begyndende Natteblaa i Zenith.

Hanne gjorde sig løs og sprang op. Ogsaa Mølleren reiste sig. Hans lykkelige, forhaabningsfulde Stemning var paa en brutal Maade bleven sønderfænget af dette Lyn, og ved Tordenens barske Stemme blegnede han — men det var for dunkelt til at man kunde se det, og iøvrig saae Hanne heller ikke paa ham. Lidt forlegen vendte hun sig bort og glattede paa sin Krave.

Den store Sky lige for dem — i Nordost — var ikke den eneste Forandring paa Himlen; ud over Markerne tilhøre stod der en violet Taagemur, der først høit oppe med en smudsig-rød Rand gav Plads for den lysere Luft. Da de rettede deres Blikke mod den, blev den pludselig oplyst ligesom inde fra. Men de vare med deres tøvende Gang naaet næsten helt hen til Huset, før de hørte den dæmpede, langtrukne Torden.

— Min Broder faar nok Ret — og din Svoger faar sit Ønske opfyldt, sagde Hanne.

I Havestuen var der tændt Lys, og Dørene stod aabne.

Et Par Fragttræer dannede et sidste Grændseskjel af Skygge mod det Skjær, der strømmede ud

fra Huset. Der standsede Mølleren og lagde sin Arm om Hannes Skulder: —

— Det var saa rart, Hanne! at sidde saadan sammen dernede . . . At det nu ogsaa skulde komme og skræmme os bort!

Hun svarede ikke, men rystede paa Hovedet og gik et Par Skridt frem.

Saa vendte hun sig pludselig om, greb ham ved Skuldrene og saac paa ham. Et mat Lyn kastede sit Strejffys ind under Træerne; der glimrede Taarer i hendes Øine. Hun trykkede sig ind til ham, kyssede ham heftig og hviskede:

— Du har Ret, Jakob. Jeg vil aldrig glemme den Time! . . . Maasko oplever vi aldrig saadan en igjen.

— Hvad siger du? hvorfor skulde vi ikke det? udbrod han forskrækket. Han syntes, at han selv havde tænkt det samme.

— Jeg veed ikke — det kom kun saadan over mig — bryd dig ikke om det — det er vist saa dumt.

Hun tørrede hurtig sine Øine og gik hen imod Huset.

Det lille Selskab var samlet om Divansbordet, paa hvilket Tjenestepigen just stillede en dampende Kande. Hun tøvede endnu med Haanden paa Hanken for i en ydmyg Tone at besvare Drageuoers vel-